

Nyhedsbrev Juli

Fokus på ambassadørerne

Temadag i Fredricia den 5. juli.

Der var mødt i alt 15 ambassadører til dagens tema om forvaltningslov og aktindsigt.

Referent Lise Lotte Rahbek har sendt dette referat fra mødet.

Ambassadørmøde 5. juli

Efter velkomst på en overordentlig varm 5 maj, kastede Erik Lang sig og sin erfaring ud i at fremdrage vigtige pointer i Forvaltningsloven for resten af forsamlingen.

Vi blev gjort bekendte med forvaltningens Vejledningspligt, §7 og partsbegrebet ved høringer samt aktindsigten, som kræver at man er part i sagen eller har fuldmagt fra part.

Der ud over blev der peget på ofte gentagne spørgsmål og problematikker i forvaltningssager;

1. hvem kan defineres som part i en sag,
2. hvordan får man overhovedet fat i at stille de rigtige spørgsmål i en sag,
3. skønsbegrebet og "skøn under regel"

I forbindelse med en evt. bisidderrolle, skal bisidderen være opmærksom på at det interview en sagsbehandler gennemfører, kan føre til selvinkriminering. Dette er der forbud mod i lovgivningen, men netop DR's "Socialt Bedrageri" serie, viste med tydelighed at det forekommer.

At søge aktindsigt

Via tekst eksempler blev der demonstreret hvordan man skal holde tungen lige i munden, temperamentet i ave samt andre praktiske råd.

Som afslutning på denne del af dagen blev Ambassadørerne blev præsenteret for et konkret svar fra en forvaltningsmyndighed og blev opfordret til at gennemskue de fejl ift. forvaltningsloven, som svaret indebar.

Meget illustrativt !

Derefter var der åben debat, og megen indtagelse af vand i varmen - og sandwiches.

Emner her strakte sig fra hvervning af flere medlemmer, forslag til hjemmeside- strukturer, hvordan vi gør borgerretsbevægelsen mere synlig og udviklingen i HPV- sagen.

En stor del af debatten drejede sig om hvorvidt bevægelsen

skal satse på enkeltsager som "modelsage" eller rette sig mod større borgerretslige forandringer (eller begge dele) .

Virkemidler som forargelse, retfærdighedsfølelse og idealisme, bevægelsen kan og vil gøre brug af blev ivrigt debatteret.

Den vigtige, principielle pointe i, at bevægelsen ikke er i stand rent ressourcemæssigt at føre sager for borgere, men må holde sig til at belyse og udfolde sager, og påpege forvaltningsmæssige overtrædelser, var også oppe at vende.

Kan vi eventuelt tiltrække medlemmer med faglig indsigt i forvaltningen, sagsbehandlere, politikere, jurister osv, eller måske pege på embedspersoner, man kan nære tillid til? Mange emner var i luften.

Vi har brug for synlighed

Hovedkonklusionen er, at bevægelsen har brug for synlighed og for at tiltrække flere medlemmer. Disse to punkter er sammenhængende.

Delkonklusion

Der bliver arbejdet videre på hjemmesiden med at kategorisere og lægge nye sager ud.

Der bliver arbejdet på at lægge en stiliseret sagsgang ud, så man kan se, hvilke obstruktioner forvaltningen typisk foretager.

Samtidig bliveer de enkelte tekster gået igennem. Tekster er lavet i forbindelse introduktionen af bevægelsen, og trænger naturligvis til et "BrushUp".

Vi har indført Swipp som nyt betalingssystem til medlemskab, og du kan allerede nu finde information på hjemmesiden om det.

Bente Stenfalk har fået Facebooksiden i luften, så debatten kan udfolde sig mere dynamisk.

Medlemshvervning

Hvervning af flere medlemmer vil blandt andet kunne foregå ved at linke til hjemmesiden, underskrive sig som medlem af Borgerretsbevægelsen i brevpост, og holde godt øje med sager i pressen, som kan være vores trinbræt-sag.

Bortset fra det skal vi naturligvis blande os i alt muligt, hvor borgernes rettigheder bliver trampet på, og opfordre folk til at melde sig ind.

Aktuelle sager

HPV

Gruppen bag denne sag, vil hen over sommeren udarbejde en større pressekampagne, som skal introduceres fra udlandet. Årsagen er, at den danske presse ikke synes at tage spørgsmålet seriøst, og derfor ikke lægger spalteplads til emnet.

Hedensteds overtrædelse af Persondataloven

Der har nu været 3 partshøringer og vi afventer herefter Datatilsynets afgørelse. Vi formoder det sker i løbet af ca. 6 uger.

Eutanasi

I forbindelse med temadagen blev spørgsmålet om Eutanasi (assisteret dødshjælp) rejst.

Der rejser sig en række etiske spørgsmål ligesom det er Borgerretsbevægelsens opfattelse, at en sådan lovgivning kunne blive misbrugt er nærliggende.

Med den svækkelse af retsgarantier som findes på andre lovgivningsområder, vil Borgerretsbevægelsen gerne have en generel debat.

Vi kunne forestille os et symposium hen over efteråret, men det er foreløbig på tegnebrædtet.

Medlemmer opfordres til at skrive direkte til vores hovedpostkasse.

Post@b-ret.dk

Husk at skrive Eutanasi i emnefeltet, så vi lettere kan sortere posten.

Sidsel Lyster, teolog, har bidraget med et oplæg, som bør læses af medlemmerne.

Etiske overvejelser for og imod eutanasi (assisteret dødshjælp)

At forkorte livet er altid en svær overvejelse, uanset om vi drøfter retten til abort, dødsstraf, organtransplantation eller assisteret dødshjælp. I alle tilfælde drøfter vi ikke blot et konkret menneskes død. Vi drøfter også en række grænser mellem det ene og det andet menneskes rettigheder: Grænselandet mellem rettighederne hos den, der skal dø; den, der skal assistere dette dødsfald (dvs. rent fysisk begå drab); og de personer, der træffer beslutningen om at slå et menneske ihjel, og dermed både pålægger et menneske at dø og et andet menneske at begå drabet; og endelig rettighederne hos de pårørende, som står med mange overvejelser, som – afhængig af den pårørendes egen personlighed – kan spænde fra dyb egoisme til selvopofrelse.

Jeg forstår argumenterne for eutanasi. Som præst har jeg overværet liv, der var så dårlige, at døden utvivlsomt ville opleves som en befrielse. Jeg har set tilfælde, hvor tabet af værdighed, graden af afmagt og udsigtsløshed sammen med en ekstrem grad af smerter gjorde livet så uudholdeligt for den pågældende, at både personen selv og de pårørende længtes efter at døden måtte gøre en ende på personens lidelser. Og jeg kender til situationer, hvor en person bevidst og velovervejet har begået selvmord pga. kræft, fordi han som læge kendte de næste stadier af lidelsen og ikke ønskede at gennemleve disse. Og jeg kender til assisterede selvmord i form af smertelindring, hvor personale og patient i samråd har overdoseret morfinen, fordi behovet for smertelindring oversteg ulempen ved at afkorte livet.

Vi har altså to muligheder for "dødshjælp" i dag: personens egen ret til at tage sit liv. Og plejepersonalets mulighed for at give livsforkortende smertelindring.

Jeg mener, at disse to muligheder er tilstrækkelige lige nu. Mine overvejelser, som har ført til, at jeg er imod assisteret dødshjælp, er følgende:

1. I straffeloven tager vi allerede højde for de særlige omstændigheder, der kan føre til et medlidenhedsdrab. Det ses ved en række milde domme, fra betinget til få års fængsel, i sager hvor den dræbte var "et dårligt liv". Disse domme er principielle og kan bruges af andre dommere. Domstolene har altså allerede en praksis, ved siden af den eksisterende lovgivning.
2. Personligheden, både hos den, der skal dø, de pårørende og den fagperson, der træffer beslutningen, er tre usikkerhedsfaktorer, som det er svært at lovgive om. Jeg ser flere scenarier:
 - a) Det lykkelige forhold mellem to empatiske mennesker, som i enighed træffer beslutningen om den enes afsked med livet. Og fagpersonen, som blot anerkender de to parter beslutning.
 - b) Det ensidige forhold mellem en dominerende og en usikker person, hvor patienten af presses af f.eks. en læge eller pårørende til at sige ja til "dødshjælp". Jeg frygter især psykopater i denne sammenhæng, da jeg som præst har set personer komme så langt ud i et underordningsforhold til en psykopat, at ofrene frivilligt og viljeløst har ladet sig grænseoverskride. Jeg er overbevist

om, at en voldsramt person vil være viljeløs, også hvis den voldelige slægtning eller insisterende læge mener, at døden er "bedst for dem". Man kunne også forestille sig en stærk personlighed, f.eks. et utålmodigt menneske med ADHD, kunne presse et dødsønske igennem, foranlediget af impulsivitet, hvor en lidt for grænseløs fagperson falder til føje, selv om patienten med den rette hjælp kunne få et værdigt liv.

c) Scenariet hvor den, der skal dø, ikke har sprog eller er usammenhængende. Hvem sikrer, at de pårørende eller fagpersonen har den rette forståelse af, hvad en person, der er hæmmet i sin udtryksform, reelt ønsker sig?

d) Selv om patienten ønsker at dø, kan der sidde pårørende, som ønsker at holde den lidende i hånden så længe som muligt, men føler sig presset af patienten. – Det kan selvfølgelig også misbruges den modsatte vej, så en pårørende kan forlænge en døendes smerter så længe som muligt ved at nægte vedkommende eutanasi.

3. Det er egoisme at gøre et andet menneske til morder, fordi man selv ønsker at tage et liv. Hvordan påvirkes livskvaliteten og menneskeligheden hos bødlen?

4. I et samfund, hvor de menneskelige og moralske værdier i forvejen er på en glidebane, og hvor god socialpolitik og økonomiske ressourcer til udsatte mennesker er en mangelvare, frygter jeg, at en lov om aktiv dødshjælp er den snebold, der får lavinen til at rulle. Hvad bliver det næste? Hvis vi tillader aktiv dødshjælp for stærkt smertelidende uhelbredeligt syge mennesker, vil vi så sænke "smertetærsklen" senere, når de psykisk syge kommer på banen? Vil vi tillade tvang i eutanasi-sager "for patientens eget bedste", ligesom vi i forvejen tillader tvang i psykiatrien med umenneskelige magtanvendelsesmetoder som indespærring og spændetrøje af folk, som har brug for hjælp? Kan aktiv dødshjælp misbruges til at slippe af med uønskede familiemedlemmer? Og hvis der ikke er pårørende, kan en forvaltning så anbefale eutanasi for at slippe af med en plejkrævende og økonomisk krævende borger? Kan plejepersonalet anbefale eutanasi til at slippe af med patienter, som hele tiden beklager sig eller bare ikke er selvhjulpne?

5. Risiko for underbelyste sager: Vi ser i forvejen, hvordan den offentlige forvaltning har truffet fejlagtige afgørelser i mange sager, fordi disse sager ikke er tilstrækkelig godt oplyst. Eller simpelthen fordi sagsbehandleren var karakterafvigende. Jeg tør derfor ikke sige ja til aktiv dødshjælp i tillid til systemets evne til at træffe gode skøn.

6. Jeg ser mange misbrugsmuligheder, hvor en tilladelse af eutanasi anvendes som undskyldning for mord.

7. Samfundet, som tillader eutanasi, risikerer at blive bøddel. Hvem kan garantere med sikkerhed, at psykopater som Amgermanden og Peter Lundin, hvis disse bliver alvorligt syge, ikke ydes eutanasi under dække af "humane årsager", hvor det reelle ønske fra dem, der er medbestemmende, er samfundets hævn? Eller lægen, der træffer beslutningen, er en muslimsk indvandrer, som ikke kunne få sine pårørende ind i landet, og patienten hedder Pia Kjærsgaard? Eller patienten er en familieretsadvokat, som i det offentlige rum taler for flere rettigheder til voldsramte kvinder og udsatte børn, og lægen har slået sin kone og misbruger sin datter? Jeg frygter umenneskeligheden hos dem, der skal træffe afgørelserne. Og jeg frygter især, at normale, empatiske fagpersoner vil undgå dette område og overlade det til kolleger, som ikke bliver så følelsesmæssigt påvirkede – fagpersoner, som kan lide at have magt over andre menneskers liv og død.

8. Hvis en persons voldsomme lidelser kan begrunde, at vedkommende skal dø, kan man så ikke med samme ret tale for lidendes ret til straffri selvtægt, f.eks. hvis et stalkingoffer slår sin gerningsmand ihjel, fordi offerets liv er udsigtsløst, så længe gerningsmanden er i live?

Jeg synes, at vi i Danmark skal drøfte vores syn på Menneskerettigheder, ældres rettigheder og værdighed, flere ressourcer til forskning, smertelindring og livsforlængende behandling, i mange år fra nu. Kun i et samfund, hvor enhver fagperson med sikkerhed vides at have sunde menneskelige værdier og være ubestikkelig, tør jeg argumentere for assisteret dødshjælp.

Næste nyhedsbrev kommer til september

Tak for jeres støtte

Rigtig god sommer